

Arrest

nr. 165 597 van 12 april 2016
in de zaken RvV X / II en RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 december 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 november 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 8 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 juli 2015 dient de verzoekende partij, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 10bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in haar hoedanigheid van ascendent.

Op 16 november 2015, met kennisgeving op 5 december 2015, wordt aan de verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 14 uitgereikt. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 26/2§5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging of de verwijdering van vreemdelingen of van artikel 8 van het koninklijk besluit van 22 juli 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt de verblijfsaanvraag die ingediend werd door:

Naam: E.B. (...)

Voorna(a)m(en): M. (...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister:

Verblijvende te/ verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet aan geen enkele voorwaarde van artikel 26/2 §2 van het KB van 08.10.1981. De te vervoegen persoon heeft zelf geen verblijfsrecht meer en is het voorwerp van een bevel het grondgebied te verlaten dat op datum van 17.09.2015 genomen werd.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Daar aan de referentiepersoon (moeder van betrokkene) een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven, blijft de gezinssituatie intact door aan betrokkene eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten te geven.

Er zijn geen aanwijzingen dat de gezondheidssituatie van betrokkene een belemmering vormt voor een dergelijk bevel.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Vooreerst wordt er vastgesteld dat twee verzoekschriften zijn neergelegd tegen een zelfde bestreden beslissing, gekend onder de rolnummers X en X. Wegens verknochtheid moeten deze zaken worden samengevoegd. Ter terechtzitting gaan partijen hiermee akkoord.

2.2. Ambtshalve wijst de Raad op artikel 39/68-2 van de vreemdelingenwet, dat luidt:

“Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.

Betreft het een collectief beroep, dan oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij alle verzoekende partijen uitdrukkelijk en collectief aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduiden op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partijen worden geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.”

Beide verzoekschriften hebben de bestreden beslissing tot voorwerp.

2.3. Beide verzoekschriften werden verzonden met poststempel 30 december 2015. Er wordt ter terechtzitting uitdrukkelijk afstand gedaan van het verzoekschrift gekend onder rolnummer X.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In de zaak RvV X voert de verzoekende partij in een eerste middel de schending aan van artikel 10bis van de vreemdelingenwet en artikel 26/2, §2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit).

Zij betoogt:

“(…)

2. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker niet zou voldaan aan “de voorwaarde van artikel 26/2 §2 van het KB van 08.10.1981”. Omdat verzoeker niet zou voldaan aan deze voorwaarden, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd.

Dit artikel stelt:

De vreemdeling dient zijn aanvraag voor een machtiging tot verblijf in vooraleer zijn toelating of machtiging tot verblijf verstrijkt en overlegt de volgende documenten om deze aanvraag te staven:

1° de documenten die aantonen dat hij voldoet aan de in de eerste paragraaf voorziene voorwaarden;

2° de documenten die aantonen dat hij voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden.

In afwijking van het eerste lid overlegt de vreemdeling die een aanvraag indient op basis van artikel 10bis, § 3, van de wet, de bewijsdocumenten die betrekking hebben op de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden ten laatste binnen de vier maanden na de indiening van zijn aanvraag.

Artikel 26/2, §2 van het Vreemdelingenbesluit stelt derhalve dat de aanvrager verplicht is de nodige documenten over te maken om zijn aanvraag te staven.

Door verzoeker werden de nodige documenten overgemaakt binnen de daartoe voorziene termijn. Derhalve werd aan de voorwaarden van artikel 26/2, §2 van het Vreemdelingenbesluit weldegelijk voldaan, in tegenstelling tot de beweringen van de verwerende partij.

De verwerende partij kan derhalve niet stellen dat de verblijfsaanvraag van verzoeker wordt geweigerd om de reden dat aan “de voorwaarde van artikel 26/2 §2 van het KB van 08.10.1981” niet werd voldaan.

De bestreden beslissing is daarom niet verantwoord naar recht en dient te worden vernietigd.

(…)”

3.2. De verwerende partij laat na in zaak RvV X een nota met opmerkingen in te dienen, hoewel zij hiertoe werd uitgenodigd per brief op 5 januari 2016.

3.3. Uit de bewoordingen van het middel zoals hierboven geciteerd blijkt dat de verzoekende partij meent dat de verwerende partij zich in casu niet kan baseren op artikel 26/2, §2 van het vreemdelingenbesluit om haar aanvraag om machtiging tot verblijf te weigeren. Aldus voert zij de schending aan van de formele motiveringsplicht, in het licht van artikel 26/2, §2 van het vreemdelingenbesluit en artikel 10bis van de vreemdelingenwet.

De formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij is genomen.

In de motieven van de bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 26/2, §2 van het vreemdelingenbesluit en naar het feit dat de verblijfsaanvraag van de verzoekende partij geweigerd wordt om reden dat de verzoekende partij aan geen enkele voorwaarde van genoemde bepaling zou voldoen, nu de te vervoegen persoon zelf geen verblijfsrecht meer heeft en het voorwerp is van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De verzoekende partij meent dat de verwerende partij zich niet kan baseren op artikel 26/2, §2 van het vreemdelingenbesluit - dat bepaalt dat de aanvrager verplicht is documenten over te maken om zijn aanvraag te staven - om de verblijfsaanvraag te weigeren, nu zij de nodige documenten zou hebben overgemaakt binnen de daartoe voorziene termijn.

Artikel 26/2, §2 van het vreemdelingenbesluit luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“De vreemdeling dient zijn aanvraag voor een machtiging tot verblijf in vooraleer zijn toelating of machtiging tot verblijf verstrijkt en overlegt de volgende documenten om deze aanvraag te staven:

1° de documenten die aantonen dat hij voldoet aan de in de eerste paragraaf voorziene voorwaarden;

*2° de documenten die aantonen dat hij voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden.
In afwijking van het eerste lid overlegt de vreemdeling die een aanvraag indient op basis van artikel 10bis, § 3, van de wet, de bewijsdocumenten die betrekking hebben op de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden ten laatste binnen de vier maanden na de indiening van zijn aanvraag.”*

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij de verzoekende partij verwijt bepaalde documenten niet te hebben voorgelegd in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Integendeel, de verwerende partij weigert blijkens de motivering het verblijf toe te kennen om reden dat de te vervoegen persoon, namelijk de moeder van de verzoekende partij, zelf geen verblijfsrecht meer zou hebben en het voorwerp zou zijn van een bevel om het grondgebied te verlaten. Hierbij verwijst de verwerende partij naar artikel 26/2, §2 van het vreemdelingenbesluit.

Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat de stad Antwerpen op 21 april 2015 een vraag om instructies stelde aan de verwerende partij, waarin zij uitdrukkelijk stelt dat de verzoekende partij alle documenten voor een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 10bis van de vreemdelingenwet heeft voorgelegd en dat het dossier dus volledig is. De verzoekende partij geeft in haar verzoekschrift zelf aan dat zij de nodige documenten heeft overgemaakt binnen de daartoe voorziene termijn. Aldus kan niet worden ingezien waarom de verwerende partij met verwijzing naar artikel 26/2, §2 van het vreemdelingenbesluit, zoals hoger geciteerd, het verblijf heeft ontzegd.

De motivering stelt de verzoekende partij niet in staat om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, zodat niet is voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van artikel 26/2, §2 van het vreemdelingenbesluit in het licht van de formele motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel of van de overige middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet onderzocht te worden (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer X.

Artikel 3

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 november 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 4

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf april tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN